

Kniha Daniel – číslo stoštyridsaťjeden

Odhalenie prorockého významu návratu pápežstva a ôsmeho prezidenta

Jeff Pippenger

2024-03-17

V súčasnosti veľmi pozorne skúmame prorocké charakteristiky dejín, v ktorých sa pápežstvo vracia na trón zeme ako ôsma hlava, to jest zo siedmich hláv. Robíme tak preto, aby sme starostlivo určili prorocké charakteristiky dejín, keď ôsmy prezident, to jest zo siedmich prezidentov, naplní formovanie obrazu pápežskej šelmy. Naše úvahy o týchto pravdách sme začali pri hore Karmel a pri Herodesových narodeninách. Obe posvätné ilustrácie predstavujú čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon v Spojených štátoch, ktorý je takisto znázornený vo verši štyridsaťjeden jedenástej kapitoly Daniela.

Vojde aj do nádhernej krajiny a mnohé krajiny budú porazené; ale z jeho ruky uniknú títo: Edóm, Moáb a poprední synovia Amónovi. Daniel 11,41.

Falšovaný severný kráľ vstupuje v tomto verši do nádhernej krajiny. Nádhernou krajinou v dejinách starovekého Izraela bola judská krajina a bola opísaná ako krajina oplývajúca mliekom a medom, a aj z tohto dôvodu bola nádherná. Bola nádherná preto, že Kristus si zvolil jej hlavné mesto Jeruzalem za miesto svojho chrámu a za mesto, kde sa rozhodol položiť svoje meno.

Odo dňa, keď som vyviedol svoj ľud z egyptskej krajiny, nevyvolil som si nijaké mesto spomedzi všetkých kmeňov Izraela, aby sa v ňom postavil dom, v ktorom by bolo moje meno; ani som si nevyvolil nijakého muža, aby bol vládcom nad mojím ľudom Izraelom. Ale vyvolil som si Jeruzalem, aby tam bolo moje meno, a vyvolil som si Dávida, aby bol nad mojím ľudom Izraelom. 2 Kroník 6:5, 6.

Doslovná krajina Júdu bola slávnou krajinou pre doslovný staroveký Izrael a Spojené štáty sú duchovnou krajinou Júdu, slávnou krajinou pre duchovný moderný Izrael.

„Keď krajina, ktorú Pán poskytol ako útočisko svojmu ľudu, aby Ho mohol uctievať podľa presvedčenia vlastného svedomia, krajina, nad ktorou sa po dlhé roky rozprestieral štít Všemohúcnosti, krajina, ktorej Boh preukázal priazeň tým, že ju ustanovil za úschovňu čistého Kristovho náboženstva, — keď táto krajina prostredníctvom svojich zákonodarcov zaprie zásady protestantizmu a poskytne podporu rímskej odpadlícosti zasahovaním do Božieho zákona, — vtedy sa zjaví záverečné dielo človeka hriechu.“ Signs of the Times, 12. júna 1893.

Keď falošný kráľ severu v štyridsiatom verši roku 1989 dobyl kráľa juhu (bývalý Sovietsky zväz), následne dobyje aj slávnú zem (Spojené štáty). V štyridsiatom prvom verši je slovo „krajiny“ doplneným slovom a nie je celkom presné, lebo pri nedeľnom zákone sú „mnohí“, ktorí sú zvrhnutí, triedou ľudí, ktorí ešte pred príchodom nedeľného zákona poznali rozdiel medzi sobotou siedmeho dňa a dňom slnka.

„Zmena soboty je znakom či pečat'ou autority rímskej cirkvi. Tí, ktorí, rozumejúc nárokom štvrtého prikázania, volia zachovávanie falošnej soboty namiesto pravej, tým vzdávajú poctu tej moci, na základe ktorej jedine je to prikazované. Znakom šelmy je pápežská sobota, ktorú svet prijal namiesto dňa, ktorý ustanovil Boh.

„No čas na prijatie znamenia šelmy, ako je označený v prorocke, ešte nenastal. Čas skúšky ešte neprišiel. V každej cirkvi sú praví kresťania, nevynímajúc rímskokatolícke spoločenstvo. Nikto nie je odsúdený, kým nedostal svetlo a nespoznal záväznosť štvrtého prikázania. Keď však vyjde nariadenie vynucujúce falošnú sobotu a keď mocné volanie tretieho anjela bude ľudí varovať pred uctievaním šelmy a jej obrazu, bude jasne vytýčená hranica medzi falošným a pravým. Potom tí, ktorí budú naďalej zotrvávať v prestúpení, prijmú znamenie šelmy na svoje čelá alebo na svoje ruky.

„Rýchlymi krokmi sa približujeme k tomuto obdobiu. Keď sa protestantské cirkvi spoja so svetskou mocou, aby podporovali falošné náboženstvo, za odpor proti ktorému ich predkovia znášali najpruďšie prenasledovanie, potom bude pápežská sobota presadzovaná spojenou autoritou cirkvi a štátu. Nastane národné odpadnutie, ktoré sa skončí iba národnou záhubou.“
Bible Training School, 2. februára 1913.

Skupina „mnohých“, ktorí budú zvrhnutí pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone, sú tí, ktorí budú niesť zodpovednosť za svetlo soboty, ktoré je svetlom daným pre ten čas, čo je bodom obratu a krízou v dejinách cirkvi i národov. Tou skupinou je cirkev laodicejského adventizmu, ktorá dospela k záveru svojho putovania po púšti vzbury. Práve tam sú navždy vyplúti z úst Pána. Laodicejský adventizmus sú tí, ktorí boli povolani k svetlu tretieho anjela, buď pri prvom Kádeši v dejinách roku 1844 až do roku 1863, alebo pri druhom Kádeši v dejinách roku 2001 až do nedeľného zákona.

A on mu povedal: Priateľu, ako si sem vošiel, keď nemáš svadobný odev? A on onemel. Vtedy kráľ povedal sluhom: Zviažte mu ruky i nohy, odveďte ho a uvrhnite ho do vonkajšej tmy; tam bude plač a škripanie zubov. Lebo mnoho je povolaných, ale málo vyvolených. Matúš 22:12–14.

Hlas tretieho anjela, či už v roku 1844, alebo 2001, bol pozvaním na svadbu. „Mnohí“, ktorí sú porazení pri nedeľnom zákone, sú tými „mnohými“, ktorí odmietli svadobné rúcho Kristovej spravodlivosti a namiesto toho sa stali súčasťou sobášneho sprievodu desiatich kráľov k rímskej smilnici. Na túto svadbu si človek môže ponechať vlastné rúcho, lebo všetko, čo potrebuje na odňatie svojej potupy, je byť nazvaný menom smilnice, ktorá kraľuje nad desiatimi kráľmi.

A v ten deň sa sedem žien chopí jedného muža a povedia: Budeme jesť svoj vlastný chlieb a nosiť svoj vlastný odev; len nech sa nazývame tvojím menom, aby bola odňatá naša potupa. Izaiáš 4:1.

Zlyhali v prvej skúške týkajúcej sa pokrmu, lebo sa rozhodli jesť svoj vlastný chlieb namiesto chleba z neba. Zlyhali v druhej skúške, v ktorej mali osláviť Boha tým, že by zjavovali Jeho charakter, no namiesto toho sa rozhodli obliecť si svoje vlastné rúcha. Zlyhali aj v tretej rozhodujúcej skúške, lebo zjavovali meno (charakter) šelmy, pretože sa rozhodli zavrhnúť meno

(charakter) Krista. Účel, pre ktorý Nimród pri prvej zmienke o Babylone vystaval mesto (štát) a vežu (cirkev), bol ten, aby si učinil meno.

A povedali: Nože, postavme si mesto a vežu, ktorej vrch bude siahať až do neba; a učinme si meno, aby sme neboli rozptýlení po tvári celej zeme. 1. Mojžišova 11,4.

Meno je symbolom charakteru a prorocký charakter ôsmej šelmy, ktorá je zo siedmich, je dvojitá povaha spojenia Cirkvi (veža) a štátu (mesto). V kríze posledných dní sa ľudia rozdelia do dvoch tried.

„Môžu existovať len dve triedy. Každá strana je zreteľne označená buď pečaťou živého Boha, alebo znamením šelmy či jej obrazu. Každý syn a dcéra Adamovi si za svojho vodcu volí buď Krista, alebo Barabáša. A všetci, ktorí sa stavajú na stranu neverných, stoja pod čiernym zástavou satana a nesú vinu za to, že zavrhlí Krista a pohrdavo s ním zaobchádzali. Nesú vinu za to, že úmyselne križujú Pána života a slávy.“ Review and Herald, 30. januára 1900.

Jedna skupina bude predstavovať obraz šelmy a druhá skupina bude predstavovať obraz Krista. Jedna bude odetá v Kristov svadobný odev a druhá skupina bude nosiť „svoje vlastné rúcho“. Jedna skupina bude jesť nebeskú stravu a druhá bude jesť svoj „vlastný chlieb“. Skupina, ktorá je svoj vlastný chlieb a ponecháva si svoje vlastné rúcho, predstavuje „mnohých“, ktorí boli povolani hlasom tretieho anjela, a sú to tí „mnohí“, ktorí budú porazení pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone. Ich pokus vykúpiť svoj stratený stav, keď sa ich charaktery zjavia v kríze nedeľného zákona, je falošnou nádejou, že ak prijmú meno smilnice z Ríma, tým odstránia svoju „potupu“.

V tom čase je tých niekoľko vyvolených pozdvihnutých ako zástava stoštyridsiatichštyritisíc a potom sa vo verši štyridsaťjeden objavuje ďalšia skupina, ktorá následne „unikne“ z ruky falošného kráľa severu. Hebrejské slovo preložené vo verši štyridsaťjeden ako „unikne“ znamená uniknúť akoby pre klzkosť a jeho definícia vyjadruje predstavu, že držíte vo vode kus mydla a pre klzkosť mydla vám vyklzne z ruky. Hlavným prvkom definície tohto slova, keď sa používa v hebrejskom jazyku, je to, že čokoľvek, čo unikne, je niečím, čo bolo pred únikom pod kontrolou toho, čomu uniká.

Vo verši štyridsaťjeden sa završuje trojnásobné spojenie draka, šelmy a falošného proroka.

„Protestanti Spojených štátov budú medzi prvými, ktorí vystierajú svoje ruky cez priepasť, aby uchopili ruku špiritizmu; siahnu ponad priepasť, aby si podali ruky s rímskou mocou; a pod vplyvom tohto trojnásobného zväzku bude táto krajina nasledovať kroky Ríma v pošliapavaní práv svedomia.“ The Great Controversy, 588.

Keď Spojené štáty podajú ruku Organizácii Spojených národov a pápežstvu pri nedeľnom zákone, existuje skupina ľudí, ktorá bola predtým v ruke pápežstva a ktorá potom „unikne“ z ruky falošného kráľa severu. Títo ľudia boli predtým držaní v zovretí pápežskej moci. Týchto ľudí na Herodesovej narodeninovej hostine predstavuje Ján Krstiteľ, ktorý bol vtedy v zajatí rímskych žalárov a očakával smrť alebo vyslobodenie. Skupinu ľudí, ktorá pri nedeľnom zákone unikne zo zajatia pápežstva, predstavujú tri kmene, a tým symbolizujú trojitú skladbu moderného Babylona.

Práve v tom čase druhý hlas z osemnásťtej kapitoly Zjavenia vyzýva týchto ľudí, aby utiekli z Babylonu, aby nemali podiel na jej súdoch, ktoré sa vtedy majú začať. Tento druhý hlas je hlasom Krista, no zároveň predstavuje hlas stoštyridsaťštyritisíc, ktorí vtedy mocným hlasom ohlasujú posolstvo tretieho anjela. Keď tí, ktorí uniknú z ruky (symbol podriadenosti), uniknú z ruky falošného kráľa severu, potom nájdu ruku pravého kráľa severu.

Na vrchu Karmel boli zabití proroci Bálovi a ako mužské falošné božstvo predstavujú štát, zatiaľ čo proroci Aštaroty predstavujú cirkev. Eliáš pobil prorokov Bálových, čím označil koniec šiesteho kráľovstva, hoci náboženstvo odpadlíckeho protestantizmu, predstavované Salome, bolo ešte stále prítomné. Salome, odpadlícky protestantizmus, ako Salome zvádza Herodesa a desiatí králi súhlasia, že vstúpia do spojenectva cirkvi a štátu s ôsmou hlavou, ktorá bola zo siedmich hláv. Salome je tá, po ktorej žiadostivý, incestný Herodes túži vo svojom srdci.

Ale ja vám hovorím, že každý, kto sa pozerá na ženu, aby po nej žiadostivo túžil, už s ňou scudzoložil vo svojom srdci. Matúš 5,28.

Herodesova incestná žiadostivosť v jeho srdci spojila ich telá v jeho srdci, a preto sa stal jedným so Salome.

Preto opustí muž svojho otca i svoju matku a prilipne k svojej manželke; a budú jedno telo. 1. Mojžišova 2,24.

Na Herodesovej narodeninovej hostine sa Herodes a Salome zjednotili a Herodes, ktorý bol predobrazom Achaba, je hlavou desiatich kráľov severného kráľovstva. Pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone sa šieste kráľovstvo šelmy zo zeme končí, keď roh, ktorý sa stal jedným rohom predstavujúcim spojenie rohov Cirkvi a Štátu (obraz šelmy), je usmrtený Eliášom. Salome potom zvádza Herodesa, stáva sa s ním jedno a presviedča ho, aby dal polovicu svojho kráľovstva (svetový Štát) jej matke (svetovej Cirkvi). Salome potom prevzala vládu nad Achabom a jeho desiatimi kmeňmi, lebo všetci desiatí králi sa navzájom zhodujú.

A desať rohov, ktoré si videl, je desať kráľov, ktorí ešte neprijali kráľovstvo; ale dostávajú moc ako králi na jednu hodinu spolu so šelmou. Títo sú jednej mysle a odovzdajú svoju moc a silu šelme. Zjavenie 17,12.13.

Šelma, ktorej odovzdávajú svoju moc a silu, je tá šelma, na ktorej jazdí smilnica. Šelma predstavuje charakter obrazu, ktorým je spojenie Cirkvi a štátu, pričom žena (Cirkev) ovláda tento vzťah; lebo je to latinské manželstvo, v ktorom priezvisko nesie meno manželky a v ktorom žena vládne nad mužom, v vzbure proti pravému manželskému vzťahu.

Žene povedal: Veľmi rozmnožím tvoju bolesť i tvoje počatie; v bolesti budeš rodiť deti; a tvoja túžba bude smerovať k tvojmu mužovi, a on bude panovať nad tebou. 1. Mojžišova 3:16.

Desiatí králi sú jednej mysle a jedného srdca.

„Zjavenie 17,13–14 citované. „Títo majú jednu myseľ.“ Nastane všeobecné puto jednoty, jeden veľký súzvuk, konfederácia satanových síl. „A odovzdajú svoju moc a silu šelme.“ Tak sa prejaví tá istá svojvoľná, utláčateľská moc proti náboženskej slobode, slobode uctievať Boha

podľa hlasu svedomia, aká sa prejavila pápežstvom, keď v minulosti prenasledovalo tých, ktorí sa odvážili odmietnuť prispôbiť sa náboženským obradom a ceremóniám rímskeho katolicizmu.“

„V boji, ktorý sa má viesť v posledných dňoch, sa v odpore proti Božiemu ľudu spoja všetky skazené mocnosti, ktoré odpadli od vernosti Jehovovmu zákonu. V tomto boji bude sobota štvrtého prikázania veľkým predmetom sporu; lebo v prikázaní o sobote sa veľký Zákonodarca stotožňuje sám seba ako Stvoriteľa nebies a zeme.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 983.

Desiati králi, ktorých vodcom je Achab alebo Herodes, boli zvedení Salome, dcérou Herodiady. Organizácia Spojených národov, ktorá je pri nedeľnom zákone zvedená Salome, falošným náboženstvom odpadlíckeho protestantizmu, a ktorá bola predtým šiestym kráľovstvom biblického proroctva, preberá kontrolu nad kráľovstvom desiatich kráľov, ktorí sa všetci zhodujú, že odovzdajú polovicu svojho kráľovstva náboženstvu katolicizmu. Toto jednomyselné rozhodnutie robia preto, lebo všetci králi boli zvedení zvodným tancom Salome. Zhodujú sa, že vložia svoju zjednotenú silu do diela zabíjania tých, ktorých predstavuje Ján Krstiteľ.

Šelma (Organizácia Spojených národov) je riadená popredným kráľom (dcérou Jezábel). Jezábel naviedla svoju dcéru, aby nadviazala cudzoložný a incestný vzťah s Herodesom a ostatnými kráľmi, lebo ona je matkou smilníc. Je kupliarkou vlastnej dcéry. Herodes, Achab a Organizácia Spojených národov boli zvedení falošným prorokom, ktorým sú Spojené štáty. Spojené štáty prestávajú byť šiestym kráľovstvom, keď boli pobití proroci Bálovi, a proroci Aštartini (Salome) sa okamžite stávajú vládnuou mocou siedmeho kráľovstva, keďže vo svete napodobňuje to, čo práve vykonalo v Spojených štátoch.

Šelma sú králi, ktorí sú vo vzťahu s dcérou neviestky, a neviestka je žena, ktorá vládne nad šelmou. Ježiš znázorňuje koniec nejakej veci prostredníctvom začiatku tej istej veci. Tak ako znázornenie ôsmich kráľovstiev v sedemnástej kapitole Zjavenia odpečatilo osem kráľovstiev v druhej kapitole Daniela, tak šelma a žena, ktorá sedí na šelme, odpečatujú ďalšiu prorockú pravdu, ktorá je založená na tom, že prvé predstavuje posledné.

Sedemnásť kapitola Zjavenia je posledným odkazom na kráľovstvá biblického proroctva, a preto nevyhnutne vyžaduje, aby aj druhá kapitola Daniela, ktorá je prvým odkazom na kráľovstvá biblického proroctva, z prorockej nevyhnutnosti takisto predstavovala osem kráľovstiev, z ktorých ôsme kráľovstvo bolo zo siedmich. Tak isto aj súd nad ženou a šelmou, na ktorej jazdí, v sedemnástej kapitole musí byť znázornený v prvom súde nad smilnicou v roku 1798.

Anjel na začiatku sedemnástej kapitoly oznámil Jánovi, že mu ukáže súd nad veľkou neviestkou i nad šelmou, na ktorej jazdí. Prvýkrát, keď bola neviestka súdená, bolo správne pochopené ako rok 1798, keď pápežstvo dostalo svoju smrteľnú ranu a nastal čas konca. Keď je však v prorockých dejinách predstavený „čas konca“, vždy sú tam dva medzníky symbolizované osobami. Narodenie Árona a jeho brata Mojžiša bolo v týchto dejinách časom konca. Tieto dva medzníky predobrazovali narodenie Jána Krstiteľa a o šesť mesiacov neskôr jeho bratranca Ježiša, čím označili čas konca pre tieto dejiny. Na konci sedemdesiatročného zajatia, ktoré predobrazuje čas

konca v roku 1798, sú Dárius a jeho synovec Kýros dvoma medzníkmi času konca. Spoločne predobrazujú Reagana a prvého Busha v čase konca roku 1989.

Rok 1798, ktorý bol časom konca, keď bola v dejinách milleritov odpečatená kniha Daniel, označil prorockú smrť politického prvku šelmy katolicizmu. Napoleonov generál Berthier vošiel priamo do Vatikánu, zatkol pápeža a ukončil politickú autoritu šelmy katolicizmu. O rok neskôr, v roku 1799, žena, ktorá jazdila na tejto šelme po celé stáročia, predstavovaná pápežom, zomrela v zajatí. Súd nad smilnicou zahŕňa aj súd nad šelmou, ktorú používala na vládnutie nad národmi. Sedemnásť kapitola Zjavenia identifikuje tak súd nad šelmou, ako aj nad smilnicou, ktorá vládne nad šelmou a jazdí na nej.

„Svet je naplnený búrkou, vojnou a svárom. No pod jednou hlavou — pápežskou mocou — sa ľudia zjednotia, aby sa postavili proti Bohu v osobe Jeho svedkov.“ Testimonies, zväzok 7, 182.

Ôsmou hlavou, ktorá je zo siedmich, je pápežská moc, ktorá vládne nad šelmou, zloženou z desiatich kráľov, ktorým vládne dcéra smilnice, sediaci na šelme. Prvky ôsmeho kráľovstva, ktoré je zo siedmich, musia byť viditeľné v ôsmom a poslednom prezidentovi, ktorý je zo siedmich prezidentov, keď sa v rámci Spojených štátov vytvorí obraz šelmy. Spojenie odpadlických rohov republikanizmu a protestantizmu musí mať „hlavu“, ktorá vládne nad obrazom šelmy, a tým vládcom bude mimoriadny diktátor.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

Pieseň alebo žalm Asafov. Neumlč sa, ó Bože; neodpočívaj a nezostávaj nečinný, ó Bože. Lebo, hľa, tvoji nepriatelia sa búria a tí, čo ťa nenávidia, pozdvihli hlavu. Ľstivo sa radia proti tvojmu ľudu a porádzajú sa proti tvojim ukrytým. Hovoria: Podťte, vyhladíme ich, aby viac neboli národom, aby sa meno Izraela viac nepripomínalo. Lebo sa jednomyselne radia spolu; proti tebe uzavreli zmluvu: stany Edomu a Izmaeliti, Moáb a Hagareni; Gebal, Ammón a Amáleki; Filištínci s obyvateľmi Týru; aj Assur sa k nim pripojil: stali sa pomocou synom Lótovým. Sela. Žalmy 83:1–8.